

Газета заснована в лютому 2004 року.

Газета органу учнівського самоврядування Сварицевицької загальноосвітньої школи І-ІІІ ст.

Шановні учні, учителі!

Вітаємо із закінченням 2009/2010 навчального року. Учням бажаємо цікавих та веселих канікул, щоб із новими силами і завзяттям приступити до навчання. Учителям бажаємо, щоб вагомі успіхи цього навчального року спонукали вас до майбутніх вдалих досягнень і перемог. Нехай плоди вашої праці будуть змістовними і міцними, а ваші випускники знайдуть достойне місце у житті.

Свято Останнього дзвоника

28 травня по всій Україні лунав останній дзвоник. Пролунав малиновий дзвін і на нашому шкільному подвір'ї. На цю урочисту подію давно чекали учні.

Святкова програма була особливою цього року. Свято розпочав виступ учнів четвертого класу, які милували око присутніх своїм вбранням і танцями. Але випускниками на святі були не лише вони, а й дев'яті й одинадцяті класи. Емоції переповнювали найбільше одинадцятикласників. З

одного боку їх охоплював сум через те, що вони вирушають у доросле життя, покидають стіни рідної школи, прощаються з однокласниками, "класними мамами"... І водночас випускники відчували радість, адже закінчилися безкінечні шкільні будні, іспити.

Приємні слова привітання та побажання лунали від гостей свята, які із задоволенням завітали до нашої шкільної родини. Цей навчальний рік відзначився чималими успіхами учнів нашої школи. Цьому, безперечно, сприяв невтомний труд школярів, які були нагороджені за свої досягнення подяками і похвальними листами. Наші учні достойно представили нашу школу не тільки на районному та обласному, а й на всеукраїнському рівні.

**Ольга Чудінович та
Анастасія Євхимець,
учні 8-А класу**

СЛОВО УЧИТЕЛЯ

Надії і сподівання класного керівника

Як швидко наближається незвичайний день — день прощання зі школою, рідними затишними стінами, гомінкими коридорами, ширими друзями, добрими наставниками, люблячими батьками і рідною домівкою. Тільки вчора останнім акордом шкільної симфонії відлунали екзамени. Залишились позаду і казково незвіданий світ пізнання, і щире спілкування, і перша закоханість. Все це — позаду. Радісно розправляти крила, але боляче лишати теплі рідні місця, де пролетіло одинадцять трепетних неповторних літ.

Одинадцять шкільних років... Як непомітно вони промайнули. І зовсім скоро усім вам, дорогі мої вихованці, доведеться скласти перший власний іспит на дорослість, адже зараз у вас настає ота хвилинка, яку можна вважати, як межу між дитинством і дорослим життям. Ви підете в це життя шляхами, які наворожила вам доля, але пам'ятайте, випускники, що доля лише запропонує декілька варіантів вирішення проблем. І саме вам доведеться вибирати, яким шляхом крокувати по життю. Я щиро

сподіваюся, що ваш вибір завжди буде обдуманим і якнайправильнішим.

Спочатку це буде важко, адже у вас не буде вчителя, який направлятиме вас на вірний путь, навчатиме вас. Ви самі собі будете вчителями і навчатиметеся на власних помилках. І як би не було прикро, але їх у вас у житті буде багато. Я вклала у вас частинку своєї душі, ви стали мені рідними, тому ваші невдачі будуть моїми невдачами. Навіть не усвідомлюючи цього, ви залишили у моєму серці частинку себе, ви зробили за ці роки так багато цінного. Спільними зусиллями ми йшли дорогою з класу в клас, черпаючи знання, і ставали однією великою дружною сім'єю. Ми вчилися на наших помилках і невдачах.

Сподіваюся, що ви виправдаєте мої надії і станете хорошими людьми, адже ми так багато трудилися над цим. Ще б мені дуже хотілося, щоб ви навчилися розпізнавати у цьому буденному світі щастя, тому що воно, як здоров'я, — його не помічаєш, коли воно є. Тому радійте прожитому дню, сонечку на небі, першому цвіту, посмішці друга...

Сумно прощатися з вами саме тоді, коли навчилися

розуміти один одного,

навчилися дружити, коли ми, на решті, зріднилися. Але я надіюся, що це весь мій сум ви розвієте своїми успіхами. Я хочу гордитися за дітей, яких я виховувала протягом семи років. І наша школа мені зараз нагадує осіннє дерево, від якого відірвалось чотирнадцять листочків. Нехай же доля не розкидає вас у буремному вихорі

життя.

Дружіть між собою, приходьте до школи, приводьте до нашої школи своїх дітей. Завжди пам'ятайте: ви — її діти, її вихованці. Вам тут завжди будуть раді, вислухають, порадять, допоможуть.

Ваш класний керівник Галина Василівна Крупко

ПРОЩАННЯ З ПОЧАТКОВОЮ ШКОЛОЮ

Сердечні побажання

Любі діти! Я від щирого серця зичу вам тільки попутного вітру у вашому плаванні великою Країною Знань. Попереду на вас чекають нові випробування, нові предмети, нові учителі. Але нехай труднощі вас не лякають. Вірте у себе, у свої сили, і у вас обов'язково все вийде. Запам'ятайте, справжньою людиною може стати тільки тоді, коли твердо і впевнено вона прямує до своєї мети. Бажаю, щоб ваші мрії збувалися, а ваші батьки пишалися вами.

*Любі діти, на прощання —
Мої сердечні побажання.
Хай вам сонечко сміється
І наука хай дається.
Не привчайтесь у роботі
Відкладати все на потім.
Хай щастить вам, діти, всюди!
Хай ростуть з вас гарні люди!*

Наталія Петрівна Полюхович, класовод 4-А класу

**Мить —
зупинись!**

КОНКУРС

Найдорожча в житті людина

*За тобою завше будуть мандрувати
Очі материнські і білява хата.*

В. Симоненко

Перші мої дитячі спогади - мене люблять. Хтось легенько притискає мене до себе і тихенько наспівує щось на вухо. І я знаю, що це - найнадійніше, найтепліше місце у всьому світі. Скільки себе пам'ятаю, я завжди поруч з мамою. Я у сім'ї старший, тому завжди почувався «мазунчиком»: мене всі любили і приносили подарунки.

З дитинства я знаю, що мама може все. Навіть збиті коліна чи порізаний палець переставали боліти після її поцілунку.

Часто по телебаченню ми бачимо дітей, які не мають сім'ї. Мені щиро жаль їх, бо в них немає найдорожчої людини. Якби я був чарівником, я зробив би, щоб у кожної дитини була мама, бо людина без матері, як квітка без сонця. Я хотів би допомогти усім дітям і обов'язково розказав би, яка у мене чудова матуся.

Немає у моєї неньки ні сивого волосся, ні загублених від важкої праці рук. Мама моя — справжня красуня. І це не тільки моя суб'єктивна думка. Ось я роздивляюся сімейний альбом. Вона то усміхнена, то задумана, але мене завжди вражає загадковий погляд її великих темних очей. Здається, вони дивляться вам прямо в душу, проникають у самісіньку глибину серця.

Я роздивляюся її дитячі фотографії, бо мені цікаво, яка вона була, коли ще не було мене. Майже усі її фотографії зі шкільного життя. Багато з них — з Дошки Пошани школи. А ось вона — командир загону на шкільному святі, вираз обличчя — урочисто-піднесений, рішучий. А тут — трудовий десант: учні класу працюють на пришкольній ділянці, всі веселі, посміхаються, незважаючи на втому. На наступній фотографії — вона у пілотці та гімнастерці. Це учні школи вітають ветеранів війни із Днем Перемоги. Військова форма їй дуже личить. А ще моя матуся дуже любить співати. Любов до пісні та до книги їй передала її ненька, моя бабуся. Коли вони з татом заведуть свою улюблену пісню, то, здається, слухав би і слухав. Бабуся розповідає, що співати матуся любила змалку: чи то працювала на городі, чи вишивала, чи просто йшла дорогою до школи. Тому, напевно, моя мама вступила на філологічний факультет Рівненського педінституту і зараз працює вчителем української мови та літератури й англійської мови у нашій школі.

Я пишаюся своєю мамою. Вона має усі якості, щоб бути найкращою мамою у світі. Вона і вихователь, і кулінар, і квітник, і менеджер... Не перерахувати обов'язків, які виконує матуся протягом дня. У неї — найсмачніші пиріжки, найласкавіші руки, наймелодійніша пісня. На маминих тендітних плечах тримається увесь світ. Чим же я можу віддячити моїй дорогій матусі за недоспані ночі, за ласку, за турботу?

Я знаю, що найбільша гордість батьків, коли їхні діти виростають справжніми людьми. Тому я стараюсь не просто не здавати їй прикрощів, а робити все для того, щоб вона мною пишалася. Гірко бачити, як щоразу після якихось негараздів з'являються зморшки на її красивому обличчі. Вони є свідченням турботи про нас, дітей. Хочеться у таку хвилину підійти до неї, поцілунками стерти всі зморщечки з її лица і прошепотіти: «Матусю, ти у мене найкраща і найкрасивіша!»

Не знаю, як складеться моя доля, але упевнений, що справжній мій дім там, де моя мама, бо дім — це місце, де тебе люблять і чекають і куди хочеться повертатися знову і знову. Пройдуть роки, я виросту і постараюсь втілити свою мрію — віддячити їй за колискову пісню, за вишиту сорочку, за щирі, зворушливі слова. Стану художником намалюю маму у білій хустині серед різнобарв'я квітів, як поліську мадонну, яка чекає-виглядає своїх дітей-птахів із вірною, стану астронавтом — буду вдивлятися в ілюмінатор, чи не побачу її струнку постать під абрикосовим деревом, що росте біля наших воріт, стану поетом — передам красу її душі у віршах.

А зараз я щодня дякую Богові за свою маму. Її очі, посмішка завжди будуть провідною зіркою, талісманом у моєму житті.

Артем Галушко, учень 7-Б класу

За все, що маю, дякую тобі

Серце цвіте ромашками радості. Як багато мені даровано! Ніжні весняні квіти, сяйво сонячного промінчика, веселий спів соловейка у мене під вікном...

Хто ж зробив мене таким щасливим? Намагаюся спіймати промінчик сонця і запитати у нього. Промінчик натягується струнами, лине чарівна мелодія. Я чую легенький весняний шепіт: «Дмит-ри-ку, вставай, пора до школи...». Я прокидаюся і бачу усміхнене обличчя мами. Мамо, мамочко, матусенько, мені так хочеться обійняти тебе, рідненьку, сказати як я тебе люблю. Але, на жаль, мені вже так не личить. Я – семикласник.

Ось так розпочинається ранок у мене і моєї молодшої сестрички Даринки. «Щасливо вам, дітки», - каже мама нам на прощання. А потім цілий день ці слова-обереги, я в цьому впевнений, охороняють нас.

Охоронницею, добрим ангелом домашнього вогнища вважаємо ми свою маму. Вона зуміла створити сімейний затишок, тепло у нашому домі. Я завжди поспішаю додому, бо знаю, що там на мене чекає мама, її ласкавий погляд і смачні пиріжки.

Про свою маму я можу розповідати довго і з великим задоволенням. Ми з мамою дуже близькі люди. У нас однаковий колір очей, волосся та подібні риси характеру. Важливо те, що разом нам цікаво. Ми любимо спілкуватися, разом відпочивати і навіть об'являтися один на одного, але ніколи ми не гніваємося більше кількох хвилин. Часто з ненькою люблю куховарити, а це виходить у нас вправно. Мама зі мною завжди радиться, а мені приємно, що вона цінує та враховує і мою думку.

Дуже часто спостерігаю за маминою роботою, поведінкою, і завжди радію, що ця молода симпатична жінка з проникливими карими очима – моя мама. Мамині очі світяться добром, щирістю і любов'ю. І навіть коли вона гнівається на нас із сестричкою, очі її сміються. Вона розуміє мене в будь-якій ситуації, завжди допомагає порадою. А ще з нею не занудьгуєш, бо вона має багато інтересів, творчу натуру. Хочу відмітити, що вона – сучасна жінка, цікавиться музикою, любить малювати, а ще я відкрию велику таємницю – мама пише вірші.

А як я люблю слухати цікаві розповіді з маминих вуст про моє дитинство, і хоч мені соромно про це зізнатися, але ще частенько прошу заспівати мою улюблену колискову. Та найбільше мені подобається, що мама, як і я, любить спорт. Ми із задоволенням передивляємося футбольні матчі, лижні перегони або фігурне катання.

Моя мама, Людмила Андріївна, навчає учнів початкових класів. Часто на перерві бачу свою матусю в оточенні малюків. Вона усміхається до них, щось розповідає, і малеча дуже її любить. Мою маму не можна не любити, бо вона – найкраща.

Тихими вечорами мама, тато, я і сестричка любимо переглядати сімейні альбоми. Кожна цікава мить нашого життя відтворена на фотографіях. На одній із них я кумедно, як жабеня, купаюся, на іншій - сестричка надула щічки і щосили дме на торт зі свічкою, а на наступній - батьки ведуть нас до школи. Ми розглядаємо фотографії і майже на кожній бачимо з нами маму. І в очах у неї стільки ніжності, стільки радості і тривоги за нас, малюків. А ми самовпевнені, нам нічого не страшно, бо поруч – мама.

Мама для мене – найясніша зоря на небі. Вона вчить мене бути добрим, поважати людей, бути милосердним, любити все навколо.

Я дуже люблю маму і вдячний їй за те, що вона мене на світ народила, пестила, годувала, виховувала, багато праці, турботи і клопоту зазнала.

Пригадалися слова В. Сухомлинського: «Бережи матір, оберігай її здоров'я, дорожи надіями. Нічим не захмарюй її життя. Будь таким, щоб мати пишалася тобою». Ці слова я пронесу через все своє життя і стану гідним сином своїй найкращій матусі.

Дмитро Глушко, учень 7-А класу

Весняна квітка і сонце ясне - то мама моя

У наших раї на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим.

Т.Г.Шевченко.

Які прості і водночас великі слова славетного Кобзаря, які точно підкреслюють усю велич та красу найдорожчої нам людини - мами. У світовій літературі, мабуть, найбільше написано і сказано про нашу любов до мами та про вдячність, але неможливо передати ніякими словами материнську любов так, як може насправді любити і плекати своє дитя мама. Через все це потрібно пройти від початку і до самого кінця життя людини.

Мама... Мабуть, це слово зрозуміле усім жителям на Землі незалежно від їхнього проживання.

Мама, матуся, ненька, *титу*... Скільки спогадів і тепла таїть це магічне слово. Воно називає людину, яка завжди для нас найближча, найкраща, найніжніша, наймиліша.

Мама найперша бере нас з ніжністю і любов'ю на руки, цілує і щиро пригортає до себе.

Мама – це перше слово, яке промовляє дитя із радістю, простягаючи свої маленькі рученята.

Мама – це те слово, яке найчастіше повторюємо в тяжку хвилину страждань і горя. І кожен раз лине думками до рідної людини. Ми відчуваємо її любов на великій відстані та поруч з нею. І кожен з гордістю скаже, що моя мама – найкраща мама. Так і я можу з упевненістю заявити, що моя мама –

найкраща мама на землі. Вона для мене, як зірка, що веде за собою, як броня, яка завжди захистить. Моя мама - найкращий друг, вчитель, радник та критик. Для мене матуся асоціюється з порами року. Вона привітна і лагідна, як весна, сонячна і гарна, як літо, щедра і добра, як осінь, весела і сувора, як зима. І я найщасливіша у світі дитина, бо у мене є найкраща матуся. Я називаю її мамою, матусею, мамусею та іншими теплими словами, бо вона схожа на весняну квітку, на ясне сонце, на ніжний теплий вітерець. Її усмішка греє більше, ніж літнє сонечко. Квіти, які вирощує мама, не такі, як інші, вони особливі, насичені материнською любов'ю, яскраві і запашні. Мамині руки пахнуть свіжим хлібом, польовими травами, вони бувають втомлені працею, та лишаються ніжними і теплими, коли вона обнімає мене. Кожне слово з вуст моєї мами звучить, немов солов'иний спів. Її очі вселяють надію і добро.

Мама для мене – це найсвятіше, що є на землі. Я завжди можу розраховувати на її допомогу і пораду, на її порозуміння. Мені завжди затишно і спокійно, коли поруч мама: чи то я здорова і весела, чи хвора і сумна. Вона завжди знаходить потрібні слова і діє, як заспокійливий засіб.

Ми безтурботно живемо і радіємо, не знаючи, скільки зусиль і терпіння, ніжності і мудрості вкладає мама щодня, щоб ми були ситі й одягнуті, щасливі та здорові. І скільки болю і страждань не завдавали б ми їй своїми вчинками чи словами, мама завжди пробачить і зрозуміє, вона любить нас такими, якими ми є.

За її турботу, ніжність, доброту, щедрість і просто за те, що вона є, я вдячна їй і схилию свою маленьку голівку. Я знаю, що вона завжди молить Бога за мене і так само прошу у Бога здоров'я та добра своїй дорогій матусі.

....Спасибі Вам, мамо, за Ваше тепло
І довгі недоспані ночі.
Ховали тривогу в собі й гіркоту,
До мене всміхалися радо...
Спасибі Вам, мамо, за всю доброту
І пісню, залишену в спадок...

Діана Галушко, учениця 7-Б класу

ДОЗВІЛЯ

Уміємо працювати і відпочивати.

Похід учнів 5 класу із
Валентиною Григорівною на кар'єр.

ЧЕРВОНА КНИГА СВЯРИЦЕВИЧ

Глухар — Tetrao urrogallus

Глухарі-самці більші, ніж самки (маса самців 4 — 5,5 кг, самок 2,3 — 2,7 кг) і мають яскравіше пір'я. Самці бувають майже чорні. У самок пір'я рябе, і вони малопомітні під час насиджування яєць, що відкладають у гніздо на землі. Токують глухарі в квітні. Місце для гнізда, яке робить тільки самка, влаштовується під пеньками, великими брилами каміння, у кущах, невеликих заглибинах і вимощується сухим мохом, листям, тонкими гілками. Відкладає глухарка до 8, рідко більше яєць, висиджує їх 25—26 діб. Живляться глухарі переважно лісовими ягодами, а взимку і навесні — хвосою та бруньками.